

Comarques en despoblament

POR: Agosti Escoi Agut

Cau l'ànima als peus quan l'home contempla un poble abandonat, amb totes les cases tancades o que tan sols viuen els vells, perquè els joves han emigrat.

Portem molts anys en que els nostres dirigents de l'economia ens han parlat contínuament, i lo que és més trist, amb alegria, de com baixaven les xifres de la població rural i de com pujaven les de les persones ocupades en les indústries i els serveis. Era, ens deien, un signe inequívoc de progrés, el que baixés la proporció de treballadors del sector agrari respecte als dels altres dos sectors.

S'han fet els possibles i els impossibles per afavorir l'emigració a la ciutat. No s'ha fet res per evitar-lo. Al contrari, hi ha hagut un assentiment general perquè les ciutats tingueren magnituds gegantesques. Quan aquestes magnituds han tingut mides monstruoses, ens hem donat compte de la barbaritat de tals formiguers, plagats de problemes de circulació, higiènics, delinqüència i molts altres.

Avui València passa del milió

d'habitans, Barcelona de tres i Madrid de quatre; les ciutats i el litoral, estan superpoblats, en canvi les tres quartes parts de la superfície d'Espanya, son desserts i buits.

El mal ja està fet i la cosa no hi té remei. Ho haguéssim tingut al començament dels plans d'industrialització, amb una política de ordenació, promovent la major quantitat possible d'indústries en el medi rural, donant avantatges fiscals per a poblar el camp en lloc de despollar-lo.

Sabem que l'industrial busca la font d'energia, les bones comunicacions i la possibilitat de ma d'obra barata. Tot i hagues trobat als llocs rurals abans que a la ciutat, tenim l'exemple de Vilafranca, que gràcies a l'empresa Marie-Claire, té desenvolupat; Vilafamés, en les fàbriques de ceràmica; San Mateu, en Mobles Vaquer, parlant de pobles de l'interior.

Amb aquesta carència d'indústries i una política de preus baixos dels productes agraris, ha quedat el camp sense mà d'obra i amb les explotacions agrícoles sense treballar. És impossible trobar persona que

vulga ser pastor i la penúria de personal impedeix fer el conreu com cal, a ús i costum del bon llaurador. En canvi a les portes de les fàbriques, es fan cues de gent que demanen treball.

Quant millor no haguéssim estat evitar la despoblació de les nostres terres i al mateix temps haber impedit el creixement desmesurat de les ciutats?

El nostre ingrés al Mercat Comú, en lloc de millorar la situació, no ha fet més que agravar-la. Desde Brusselles ens dirigeixen a base de preus barats i subvencions, que tots dos no arriben a les despeses de la explotació.

El llaurador covarxi enyora la dècada dels setanta, quan es collien cinc milions de kilos de raïm "senyoret" venuts a preus rendibles; vora de dos d'ametlla, cotitzats a 150 pessetes kilo i prop d'un milió de pèsols.

Ara, entre les importacions massives del Mercat Comú i la política nefasta per al llaurador espanyol que té lloc a Brusselles, han convertit els camps, en estat de total abandó.

Les Coves de Vinromà, 4 d'abril 1991

Foto del Mes

REMODELACIÓ DE LES
ESCOLES.

ALA DEL CARRER RAMON RAMIA